

Sygn. akt II Ka 96/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale Prokuratora Marka Kempki

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2022 r.

sprawy **K. H.**

oskarżonego z art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 14 grudnia 2021 r. sygn. akt II K 336/21

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że orzeczoną wobec oskarżonego K. H. w pkt I wyroku karę obniża do 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w pozostałej części wyroku utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 96/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 14 grudnia 2021 r., sygn. akt II K 336/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów**

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		K. H.	Zatrudnienie oskarżonego, prawidłowa realizacja obowiązków pracowniczych oraz alimentacyjnych w IX,X,XI 2021r.	Umowa, opinia o pracowniku, informacja o potrąceniach w 2021 roku i wpłatach w 2020 roku	k.144, 121-129
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.	umowa, opinia o pracowniku, informacja o potrąceniach, dowody wpłat z 2020 roku	dokumenty sporządzone przez obecnego pracodawcę oskarżonego były wiarygodne, strony ich nie kwestionowały i na ich podstawie dokonywano ustaleń
----	--	---

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut obrońcy oskarżonego	
1	<p>- obraza przepisów prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:</p> <p>a. art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i sporządzenie uzasadnienia wyroku z pominięciem wyjaśnienia jego podstawy prawnej, w tym poprzez brak wskazania w jaki sposób czyn zarzucany oskarżonemu wypełnia znamiona czynu opisanego w art. 209 § 1a k.k., w szczególności z uwagi na brak wskazania dokładnej wysokości zaległości powstałej z tytułu świadczenia alimentacyjnego, w sytuacji gdy przepis art. 424 § 1 pkt</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

2 k.p.k. nakłada na sporządzającego uzasadnienie orzeczenia powyżej opisany obowiązek,

b. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez brak wszechstronnego rozważenia całokształtu materiału dowodowego przy jednoczesnym pominięciu okoliczności i dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, w szczególności wyjaśnień oskarżonego w zakresie w jakim wskazał on, że od 2021 roku podjął zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu pracy, a comiesięczne potrącenie należności na rzecz świadczenia alimentacyjnego z wynagrodzenia za pracę wynosi 1237 zł, w sytuacji gdy oskarżony wskazał na powyższe okoliczności w swoich wyjaśnieniach w dniu 22 kwietnia 2021 roku oraz na rozprawie w dniu 14 grudnia 2021 roku, a także wskazywały na nie dokumenty przedłożone przez Komornika Sądowego oraz informacja zawarta w treści paska do listy płac nr UP 1/01/21 za miesiąc styczeń 2021, a powyższe z kolei było postawą do uznania, iż oskarżony podejmuje starania w celu regulowania należności alimentacyjnych na rzecz dzieci,

c. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zebranego materiału dowodowego i wyjaśnień oskarżonego w sposób pobieżny i sprzeczny z zasadą swobodnej oceny dowodów i uznanie, iż oskarżony w okresie od dnia 16 stycznia 2020 roku do dnia 18 lutego 2021 roku uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego na rzecz swoich dzieci O. H. i I. H., tym samym narażając pokrzywdzonych na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, w sytuacji gdy, oskarżony do dnia 31 grudnia 2020 roku

	<p>był zatrudniony w firmie (...) z siedzibą w M. w wymiarze 1/4 etatu za co otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 570 zł brutto, a pomimo to regularnie dokonywał wpłat na poczet postępowania egzekucyjnego w wysokości 200-335 zł, natomiast od stycznia 2021 roku oskarżony zwiększył wymiar zatrudnienia w w.w. firmie do pełnego wymiaru czasu pracy i od tej chwili na poczet postępowania egzekucyjnego przekazywana jest co miesiąc kwota w wysokości 1237 zł,</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść poprzez uznanie, że oskarżony swoim zachowaniem naraził osobę uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych w sytuacji gdy w rzeczywistości pokrzywdzeni otrzymywali zawsze jakąś kwotę alimentów od oskarżonego, świadczenie z funduszu alimentacyjnego w łącznej wysokości 600 zł, świadczenie 500 + na każde dziecko, a ponadto pozostają pod opieką matki, która pracuje zawodowo i osiąga dochód pozwalający na zaspokojenie potrzeb małoletnich do ponoszenia których jest zobowiązana wspólnie z oskarżonym.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego jest niezasadna, a wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego lub orzeczenia jedynie kary grzywny nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>		

(zarzut z pkt a) Sąd Okręgowy nie zgodził się z zarzutem obrazy art. 424 § 1 kpk dotyczącym tego, iż uzasadnienie wyroku pierwszoinstancyjnego zostało sporządzone przez Sąd Rejonowy bez należytej analizy, w sposób wybiórczy, bez ustosunkowania się do wszystkich okoliczności sprawy i bez wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku. Konieczność sporządzania bardziej rzeczowych uzasadnień orzeczeń widoczna pozostaje w dokonanej przez ustawodawcę zmianie (z dniem 1 lipca 2015 r.) przepisu art. 424 § 1 kpk, wprowadzającej wymóg „zwięzłości” tego dokumentu. Domaganie się przez skarżącego zawarcia w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku szczegółowych wyliczeń dotyczących zaległości alimentacyjnych, było zbędne dla prawidłowości wyrokowania. Niewątpliwie Sąd I instancji powołał się w zakresie ustaleń faktycznych na kartę rozliczeniową zawartą w sprawie KMP 47/14 w odniesieniu do zarzucanego oskarżonemu czynu – w czasie objętym zarzutem od 15 stycznia 2020 roku do 1 lutego 2021 roku oskarżony dokonywał wpłat lub należności przekazywał zakład pracy w wysokości średnio około połowy zasądzonej należności. W uzupełnieniu wywodów Sądu I instancji należy wskazać, że wobec powyższego porównanie należności jaka powinna być zapłacona za okres aktu oskarżenia – po 600 zł miesięcznie, do wpłaconej przez dłużnika kwoty około 4.300 zł wskazuje, że powstała zaległość przekraczającą równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych. Jednocześnie lektura uzasadnienia przedmiotowego wyroku pozwala na

kontrolę odwoławczą prawidłowości rozstrzygnięcia, przy uwzględnieniu, że przedmiotem oceny jest całość postępowania, w tym postępowania dowodowego.

Analiza akt przedmiotowej sprawy prowadzi do wniosku, że zaskarżony wyrok wydany został z poszanowaniem przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Nie ma racji skarżący podnosząc, że Sąd Rejonowy w wyniku naruszenia reguł wskazanych w treści wskazanych wyżej przepisów, błędnie ustalił, że w okresie objętym zarzutem oskarżony K. H. nie ponosił winy, a przez to odpowiedzialności za brak wywiązywał się z ciążącego na nim obowiązku lożenia na utrzymanie dzieci, gdyż nie miał obiektywnej możliwości realizacji tego zobowiązania. Odnosząc się do zarzutu zawartego w pkt c, w pierwszej kolejności należy wskazać, że oskarżony w dniu 5 listopada 2014r. został zobowiązany wyrokiem Sądu Rejonowego w Garwolinie do regulowania należności alimentacyjnych w kwocie po 300 zł na rzecz 2 dzieci. Wobec powyższego oskarżony uznał, że jego sytuacja majątkowa i osobista pozwala mu na uiszczanie takiej należności, zaś w dalszym toku postępowania nie występował on o obniżenie świadczeń alimentacyjnych i nie składał środków odwoławczych od orzeczenia sądu. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony nie interesował się w żaden sposób losem dzieci, ich sytuacją zdrowotną i finansową, nie odwiedzał ich i nie kupował prezentów. Obowiązkiem oskarżonego jest realizowanie zobowiązania alimentacyjnego poprzez dokonywanie comiesięcznych wpłat w sytuacji,

gdy wypłacane są alimenty zastępcze i prowadzone jest postępowanie egzekucyjne. Nie można akceptować sytuacji, gdy wypłacane są alimenty zastępcze z budżetu państwa, a oskarżony pomija postępowanie egzekucyjne i nie płaci alimentów bieżących zgodnie z wyrokiem oraz nie spłaca zaległości. Zarówno poprzednia karalność jak i powstanie zaległości alimentacyjnych nie mogą usprawiedliwiać postawy oskarżonego, gdyż to jego działania spowodowały zaistnienie obu tych okoliczności. Przyjęta przez skarżącego koncepcja zwalniająca dłużników z odpowiedzialności karnej w sytuacji, gdy wypłacane są alimenty zastępcze jest chybiona. Rodzice zobowiązani sąłożyć na dzieci nawet wtedy, gdy ich dochody są niewielkie, a dodatkowe ich uszczuplenie stanowiłoby dla nich duży ciężar. Jednocześnie, oskarżony nie zdecydował się wystąpić na drogę postępowania sądowego z powództwem o zmianę orzeczonego wobec niego rozstrzygnięcia sądu o alimentach, co z pewnością byłoby najbardziej naturalną reakcją osoby, która nie jest w stanie z uszczerbkiem dla własnego utrzymania wywiązywać się z obowiązku alimentacyjnego w ustalonym przez sąd kształcie.

Oskarżony jest młodym, zdrowym mężczyzną i powinien podjąć starania, aby uzyskać wynagrodzenie pozwalające na regulowanie należności w kwocie po 300 zł miesięcznie przy uwzględnieniu, że są to kwoty dotyczące dorastających dzieci. Również żadnego wytłumaczenia nie ma postawa oskarżonego, który pracował jedynie na 1/4 etatu, jeżeli zapotrzebowanie w jego zawodzie jest tak duże, że

mógł podjąć pracę w większym rozmiarze. Postawa oskarżonego w ocenie Sądu odwoławczego wskazuje jednoznacznie, iż rzeczywistą przyczyną niewywiązywania się przez oskarżonego z ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego była jego zła wola, polegająca na umyślnym ignorowaniu tego obowiązku i próba wskazania, że brak realizacji obowiązku związany był z brakiem pracy w związku z poprzednią karalnością. W zasadzie oskarżony nie podjął żadnych starań, aby poza zatrudnieniem na ¼ etatu w okresie objętym aktem oskarżenia podjąć pracę w innym miejscu, zaś jego stan zdrowia mu na to pozwalał.

W związku ze zmianą dokonaną ustawą z dnia 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy Kodeks Kamy oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2017.952) która weszła w życie w dniu 31 maja 2017 r. przepis art. 209 § 1 k.k. stanowi, iż odpowiedzialności karnej podlega ten, kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące. Dla przypisania odpowiedzialności karnej za ten występki nie wystarczy ustalenie, że sprawca nie wywiązuje się z nałożonego obowiązku. Konieczne jest wykazanie, że sprawca uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego. Należy w tym miejscu przytoczyć pogląd wyrażony

w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2017 r., II KK 211/17 LEX nr 2417590, że w pojęciu "uchyla się" zawarty jest zawsze negatywny stosunek psychiczny osoby zobowiązanej do świadczenia - sprawca obowiązku tego nie wypełnia, gdyż go wypełnić nie chce lub lekceważy ten obowiązek. Wydaje się, że właśnie taką postawę prezentował oskarżony, który nie przyczyniał się osobiście do wychowania dzieci i sprawowania nad nimi opieki, ale również nie realizował obowiązku alimentacyjnego w całości.

Analiza zeznań H. B. wskazuje, iż dzieci oskarżonego zostały narażone na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Świadek wychowuje dzieci samodzielnie, mieszka również z dziećmi z pierwszego małżeństwa (łącznie sześcioro dzieci). Korzysta z alimentów zastępczych, ponosi wydatki związane z nauką dzieci, wyżywieniem, sama pracuje z dochodem 2000 zł miesięcznie. Jak stwierdził Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 16 marca 2016 r. II AKA 7/16, ustawa wyraźnie zatem nie wymaga skutku w postaci braku możliwości zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych przez uprawnionego w rezultacie uporczywego uchylania się od świadczeń alimentacyjnych ale wystarczająca jest realna możliwość, wysokie prawdopodobieństwo zaistnienia takiego następstwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2014 r., III KK 388/14). Tak więc okoliczność, że zamiast zobowiązanego do alimentacji środki na realizację podstawowych potrzeb życiowych uprawnionych są dostarczane przez inne osoby nie wyłącza

odpowiedzialności zobowiązanego za występki niealimentacji. S. zagrożenia spowodowanego nieplaceniem rat alimentacyjnych nie niweluje zatem to, że w pewnym zakresie potrzeby uprawnionej zaspokajała matka - osoba współzobowiązana do łożenia na utrzymanie małoletnich, jeżeli sama kosztem swych potrzeb świadczyła ponad własne zobowiązanie czy ośrodek pomocy społecznej.

Nie był zasadny zarzut podniesiony w pkt b apelacji, gdyż analiza uzasadnienia Sądu I instancji wskazuje, że zauważono zmianę postawy oskarżonego, który od 2021 roku podjął zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu pracy, comiesięczne potrącenia wynoszą 1237 zł, a więc oskarżony podejmuje starania o realizację obowiązku alimentacyjnego w sposób systematyczny.

Zarzut odwoławczy błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd I instancji. Skarżący nie wykazał, aby zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd Rejonowy z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiadała prawidłowości rozumowania z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Ponadto, wobec bezzasadności wskazanych powyżej zarzutów obraży przepisów prawa procesowego, za bezzasadny uznać także należy wywiedziony na ich podstawie wtórny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, poczynionych przez Sąd I instancji. W doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest bowiem pogląd, iż jeśli Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia

i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 lipca 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 171/15). Zgodnie z powszechnie akceptowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 1974 roku w sprawie o sygnaturze akt II KR 114/74). Mając na względzie, iż Sąd I instancji dokonał należytej oceny zgromadzonego w toku sprawy materiału dowodowego, to ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie uznać należało za prawidłowe. Właściwa ocena zgromadzonego w toku przedmiotowego postępowania materiału dowodowego dała podstawy do uznania winy oskarżonego K. H. w zakresie zarzucanego mu czynu.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku		
Lp.	Zarzut obrońcy oskarżonego	
2.	<p>rażącą niewspółmierność kary orzeczonej względem K. H. wyrażającą się wymierzeniem mu kary 8 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania w sytuacji gdy, niewątpliwie dla spełnienia celów kary wystarczające było orzeczenie grzywny lub kary ograniczenia wolności;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut okazał się częściowo zasadny.</p> <p>Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wówczas, jeżeli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, orzeczona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, czyli niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza zatem znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną, która</p>		

powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

W tej konkretnej sprawie, Sąd Odwoławczy stoi na stanowisku walor wychowawczy dla oskarżonego (prewencja indywidualna) i społeczne przekonanie o nieuchronności poniesienia realnych konsekwencji za czyn zabroniony (prewencja generalna) będzie miała dla oskarżonego kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Nie można tracić z pola widzenia, że oskarżony był wielokrotnie karany za przestępstwo z art. 209 § 1 kk, pozostawał nieustraszony i niepoprawny w swoim działaniu. Niewątpliwie wnioskowana kara grzywny lub kara ograniczenia wolności nie byłyby właściwe, uwzględniając cele kary. Orzeczenie kary samoistnej grzywny jest nieracjonalne przy uwzględnieniu, że środki finansowe oskarżony powinien obecnie przeznaczać na realizację obowiązku alimentacyjnego. Jednocześnie obecna postawa oskarżonego związana z podjęciem pracy i realizacją obowiązku alimentacyjnego – co wynika również z materiału dowodowego zebranego na etapie postępowania odwoławczego, nie została w sposób właściwy uwzględniona przez Sąd I instancji, co przemawiało za obniżeniem kary pozbawienia wolności. Rozmiar tej kary, nawet w połączeniu z pozostającą do odbycia karą 1 roku pozbawienia wolności ze sprawy II K 267/20 Sądu Rejonowego w Garwolinie, pozwoli na wykonywanie jej w systemie dozoru elektronicznego.

Wniosek	
wniosek obrońcy o zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonemu jedynie samoistnej kary grzywny lub kary ograniczenia wolności;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wniosek apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie w kształcie wskazanym przez obrońcę, ale zaistniały przesłanki do złagodzenia orzeczonej kary pozbawienia wolności w oparciu o okoliczności ustalone również w toku postępowania odwoławczego .	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
-----	-----
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 14 grudnia 2021r. sygn. akt II K 336/21 zmieniony poprzez obniżenie kary pozbawienia wolności, w pozostałym zakresie wyrok utrzymano w mocy.	
Zwięźle o powodach zmiany	
zasadność tego zarzutu obrońcy oskarżonego determinowała konieczność zmiany orzeczenia w części co do kary, choć nie w takim zakresie jak wnioskowany przez skarżącego	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

3.1.	Konieczność postępowania	umorzenia	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

4.1.			# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia			

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Sąd Odwoławczy na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 634 kpk i art. 17 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 t.j.) zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, gdyż oskarżony obciążony jest obowiązkiem alimentacyjnym i orzeczono karę bezwzględną pozbawienia wolności..

7. **PODPIS**

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońcy oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 14 grudnia 2021r. sygn. akt II K 336/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana